



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., v právní věci žalobce **Elstar spol. s r.o.**, se sídlem Valová 3087, Dvůr Králové nad Labem, zastoupeného JUDr. Janem Pavlokem, Ph.D., advokátem se sídlem K Brusce 124/6, Praha 6, proti žalovanému **Generálnímu ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 5. 2013, č.j. 16683/2013-900000-302,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutími Oblastního celního úřadu Břeclav ze dne 7.3.1996, č.j. 01-4089/1/95 až 01-4089/23/95, byla zamítnuta odvolání proti platebním výměrům vydaným Celním úřadem Břeclav dne 26.10.1995, č.j. 29-2120/CD/95 až 29-2142/CD/95 a tyto platební výměry byly potvrzeny. Platebními výměry byly žalobci jako dlužníkovi vyměřeny clo, daň z přidané hodnoty a spotřební daň při dovozu zboží v důsledku neukončení celního režimu tranzitu minerálních olejů, jenž měly být na podkladě 23 tranzitních celních prohlášení (dále

jen „TCP“) dopraveny ve stanovené lhůtě od Celního úřadu Břeclav – dálnice k Celnímu úřadu Zlín.

[2] Rozhodnutí Oblastního celního úřadu Břeclav byla následně přezkoumána Krajským soudem v Brně, žaloby byly zamítnuty rozsudky ze dne 27.11.2001, sp. zn. 29 Ca 448/99, 29 Ca 18/2000 až 29 Ca 29/2000 a rozsudky ze dne 28.11.2001, sp. zn. 29 Ca 30/2000 až 29 Ca 39/2000. Krajský soud v uvedených rozsudcích dospěl k závěru, že právní předchůdce žalobce, (přičemž žalobce nikdy nezpochybnil nástupnictví), byl deklarantem, který nezajistil splnění povinností vyplývajících z režimu tranzitu. Žalobce tedy byl osobou dopravující zboží přes státní hranice, která byla dle § 80 odst. 1 zákona č. 13/1993 Sb., celního zákona, (dále jen „celní zákon“), povinna přihlásit zboží pohraničnímu celnímu úřadu a předložit spolu s ním příslušné doklady. Dle § 81 odst. 1 celního zákona zboží dopravené do tuzemska muselo být deklarantem, tedy žalobcem, předloženo bez zbytečného odkladu, s neporušenou celní závěrou v souladu s pokyny celních orgánů k příslušnému celnímu úřadu nebo na jiné místo určení určené nebo schválené celními orgány. V daném případě mělo být zboží předloženo Celnímu úřadu Zlín. Podle § 140 odst. 2 celního zákona byl deklarant celnímu úřadu odpovědný za splnění povinností vyplývajících z režimu tranzitu. Tedy byl povinen zajistit, aby bylo zboží za podmínek stanovených celním úřadem odesláno předloženo celnímu úřadu určení v nezměněném stavu, s neporušenou celní závěrou a s připojenými doklady. Žalobce nezpochybnil závěr celních orgánů, že v dané věci nebylo zboží celnímu úřadu určení, tedy Celnímu úřadu Zlín, předloženo. Za těchto okolností byly splněny podmínky pro použití ust. § 240 celního zákona, dle kterého celní dluh při dovozu zboží, které podléhá dovoznímu clu, vzniká jeho nezákonným odnětím celnímu dohledu, přičemž dlužníkem je dle odst. 3 písm. d) § 240 i osoba, která má plnit povinnosti vyplývající z režimu, do kterého bylo zboží propuštěno. Ústavní stížnost podaná proti rozsudku 29Ca 448/99-118 ze dne 27. 11. 2001 byla odmítnuta usnesením Ústavního soudu ze dne 18. 3. 2003, sp. zn. IV. ÚS 726/02

[3] Následně žalobce podáním ze dne 14.6.2002 podal návrh na obnovu řízení ve věci všech uvedených platebních výměrů. V tomto řízení nebyl žalobce u žalovaného úspěšný. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2007 sp. zn. 7 A 169/2002-78 však bylo rozhodnutí žalovaného zrušeno.

[4] Předmětem přezkumu u zdejšího soudu je však řízení, které bylo zahájeno podáním žalobce ze dne 1.11.2002. Jednalo se o nový návrh na obnovu řízení ve věcech uvedených v platebních výměrů, který žalobce odůvodnil tím, že vyšly najevo nové skutečnosti, které mu nebyly známy při podání předešlého návrhu na obnovu řízení. Tyto skutečnosti zjistil z trestního spisu Vrchního soudu v Olomouci sp. zn. 2 To 35/2002. Díly 5 TCP byly opatřeny falešnými razítky Celního úřadu Zlín jako celního úřadu určení, bylo zde uvedeno evidenční číslo, které mohl znát pouze celník, protože bylo vystaveno podle interních pokynů, tyto díly byly zaslány celním úřadem určení Celnímu úřadu Břeclav – dálnice jako celnímu úřadu odeslání. Samotné celní úřady tedy vytvořily situaci, kdy se na zásilky hledělo jako na řádně celně odbavené a bylo předstíráno zaplacení celního dluhu. Byl to celní inspektor M., který byl některými řidiči viděn při odbavování zboží mimo celní úřad určení. Nikoliv tedy postupem účastníka, ale popsáním postupem obou celních úřadů bylo zboží odňato celnímu dohledu. Ve vyměřovacím řízení tedy Celní úřad Břeclav – dálnice projednával svůj vlastní protiprávní postup, přičemž pravomoc zneužil na úkor žalobce. Tato

činnost celních úřadu vykazuje znaky trestného činu zneužití pravomoci veřejného činitele, o čemž je vedeno řízení. Kromě toho byli z trestného činu krácení daně obviněni R. V., A. H., V. G. a M. Č.

[5] Dále žalobce v návrhu na obnovu řízení uváděl, že jednal pouze jako zástupce jménem a ve prospěch skutečného celního deklaranta – vlastníka zboží. Žalobce tedy byl uveden v odst. 14 CTP v rozporu s § 140 a § 107 odst. 4 celního zákona.

[6] Celní ředitelství Brno rozhodnutím ze dne 26.3.2003, č.j. 8223/02/2477/03-0101-2101, návrh zamítlo, a to s ohledem na ust. § 56a odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“). S tímto rozhodnutím se po projednání odvolání ztotožnilo rovněž Ministerstvo financí – Generální ředitelství cel v rozhodnutí ze dne 1.12.2003, č.j. 31813/24-03. Ze stejného důvodu byla zamítnuta i žaloba podaná u Městského soudu v Praze, a to rozsudkem ze dne 22.3.2005, č.j. 11 Ca 35/2004-37. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce kasační stížnost a Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 31.7.2007, č.j. 5 Afs 76/2005-62, rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Důvodem byl výklad ust. § 56a odst. 2 zákona o správě daní a poplatků. Nejvyšší správní soud poukázal na výklad provedený rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu dne 17.7.2007, sp. zn. 2 Afs 51/2006, podle kterého: „*použití obnovy řízení podle § 56a odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, nebrání předchozí přezkoumání správního rozhodnutí soudem, pokud je obnova řízení odůvodněna novými skutečnostmi nebo důkazy, které nemohly být bez zavinění daňového subjektu nebo správcem daně uplatněny v původním řízení a nebyly ani předmětem tohoto zkoumání soudem*“. Poté Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 18. 12. 2007, č.j. 11 Ca 203/2007-69, žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný následně zrušil rozhodnutí Celního ředitelství Brno a uložil mu ve věci znovu rozhodnout.

[7] Celní ředitelství Brno ve věci rozhodlo rozhodnutím ze dne 9.4.2010, č.j. 2296-2/2010-0101000-21, a návrh žalobce na obnovu řízení zamítlo. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém žalovaný rozhodl v záhlaví označeným rozhodnutím, a to tak, že odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

II. Shrnutí argumentů uvedených v žalobě

[8] Žalobce konstatoval, že jeho návrh na obnovu řízení byl podán včas za zachování subjektivní i objektivní lhůty. Pokud se týká subjektivní lhůty, tato mezi účastníky není sporná, sporný je však běh objektivní lhůty v trvání tří let a lhůty pro vyměření celního dluhu a jeho zapsání do evidence daňového dlužníka. Celní dluh mu byl vyměřen za situace vzniklé v důsledku trestné činnosti od něj odlišných osob, neplatí tedy tříletá objektivní lhůta. Je otázka, zda platí lhůta pro vyměření celního dluhu a jeho zapsání do evidence. Vzhledem k tomu, že důvodem obnovy je vydání platebních výměrů na základě trestného činu, je v předmětné věci pouze lhůta desetiletá, která byla zachována, neboť platební výměry byly vydány v roce 1995 a návrh na obnovu byl podán v roce 2003. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.2.2010, č.j. 7 Afs 20/2007-73, ze kterého vyplývá, že objektivní lhůta podle § 54 odst. 3 daňového řádu ve spojení s § 47 odst. 1 a 2 daňového řádu musí být zachována v okamžiku podání žádosti o obnovu řízení.

Žalobce dle svého názoru nebyl celním deklarantem zásilek zboží, z nichž mu byl vyměřen celní dluh. Postavení deklaranta má především osoba, která je oprávněna se zbožím disponovat, žalobce však z hlediska vlastnického k tomu oprávněn nebyl. Vlastníkem zboží naloženého na Slovensku až do doby vyložení v České republice byla stále společnost CWA s.r.o. I pokud by žalobce akceptoval argument žalovaného, z hlediska celních předpisů se jedná o jiné vymezení obsahu práva disponovat, tedy, že deklarantem je osoba, která bez ohledu na vlastnictví převáženého zboží rozhoduje o tom, odkud a kam bude zboží dopraveno, ani toto postavení žalobce neměl.

[9] Na státní hranici i místě určení ve Zlíně byl nastaven takový režim a takové poměry, které vůbec neurčoval žalobce, ale společnost CWA s.r.o. Tato společnost spolupracovala s celníky na obou celních úřadech, přičemž bezkonfliktní komunikace mezi ní a celními orgány vzbuzovala důvěru, nevyvolávala pochybnosti o legalitě postupu a fakticky znemožňovala jiný postup. Žalobce se nedopustil jednání, které mělo spočívat v odnětí zboží celnímu dohledu. Jednal vždy v souladu s platnými právními předpisy, řídil se pokyny celníků a jednal v dobré víře na základě zaběhnuté praxe vytvořené spoluprací celníků na jedné straně a zaměstnanců CWA s.r.o. na straně druhé. Odnětí zboží celnímu dohledu a vznik celního dluhu bylo zaviněno trestnou činností jiných osob. Žalobci byl celní dluh vyměřen z důvodu, který spočíval v rozsáhlé trestné činnosti především R. V., celníka M. a dalších osob, pracovníků celních orgánů v Břeclavi a ve Zlíně.

[10] Žalobce poukázal na rozhodnutí Ústavního soudu, a to ze dne 9.1.2003, sp. zn. IV. ÚS 267/02, ze dne 12.6.2003, sp. zn. IV. ÚS 337/02, ze dne 11.10.2001, sp. zn. IV. ÚS 460/2000, a ze dne 18.10.2001, sp. zn. IV. ÚS 446/1998. Z těchto rozhodnutí vyplývá zákaz formální aplikace ustanovení celního zákona za situace, že to byly jiné osoby, které se dopustily protiprávního jednání spočívajícího v nedodání zboží do celního úřadu určení.

[11] Žalobce nebyl v situaci, kdy by se mohl rozhodovat, zda zboží dodá přímo vlastníkově nebo do celního úřadu určení. Jednotliví celníci Celního úřadu Zlín s řidiči nebyli ochotni jednat a odkazovali je na zaměstnance CWA s.r.o. Dále zde byla písemnost vyhotovená celníkem M., která umožňovala proclení zařízení vlastníka zboží mimo celní úřad určení. Pokud taková autorita zaštití fungující mechanismus, není možno po žalobci, jednajícím v souladu s právem, požadovat úhradu celního dluhu.

[12] Celní dluh byl již uhrazen některými z dalších subjektů. Celní orgány důsledně tají, zda již některý ze solidárních dlužníků předmětný celní dluh nezaplatil a zda tedy nedošlo k zániku předmětné pohledávky. Tentýž celní dluh byl totiž zároveň vyměřen dalším subjektům, a to CWA s.r.o., R. V. a celnímu ručiteli Cargo Transport International s.r.o.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[13] Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou. Žalobce žalobu řádně nezdůvodnil, kromě otázky vědomého odnětí zboží celnímu dohledu se nevyjadřuje k argumentaci žalovaného v napadeném rozhodnutí. Dle žalovaného žalobce nebere na vědomí, v čem spočívá řízení o povolení obnovy dle ust. § 54 zákona o správě a daní a poplatků. Ve svém rozhodnutí na str. 25-28 žalovaný odůvodnil, z jakého důvodu byla dle

jeho názoru žádost o obnovu řízení podána po uplynutí jak subjektivní, tak objektivní lhůty, která uplynula koncem roku 1998. Podrobně rovněž uvádí, proč je vyloučeno zohlednění trestněprávních okolností, na které se žalobce odvolává.

[14] Žalovaný se v napadeném rozhodnutí také důkladně vyjádřil k námitkám žalobce, že nebyl v rozhodné době celním deklarantem. Žalobce v podané žalobě opakovaně zaměňuje pojmy celní deklarant s pojmem vlastník.

[15] Žalovaný se ohradil proti tvrzením žalobce, že na státní hranici a v místě určení ve Zlíně byl nastaven režim, který určovala společnost CWA s.r.o. v rozsáhlé spolupráci s celníky. Žalobce se snaží navodit iluzi viníků na straně celní správy. Toto tvrzení však nijak neprokazuje. Ve věci dovozu pohonných hmot ze Slovenska proběhlo trestní řízení s R. V., jednatelem CWA s.r.o., nebyla zde však prokázána trestná činnost jediného zaměstnance celní správy, ani proti jedinému zaměstnanci celní správy nebylo vzneseno obvinění. Pokud by žalobce postupoval v souladu s právními předpisy, musel by předmětné zboží dopravit k Celnímu úřadu ve Zlíně k řádnému proclení. Žalobce není ochoten přijmout fakt, že jediným důvodem pro vydání platebních výměrů bylo to, že porušil režim tranzitu.

[16] Žalovaný shrnul, že pro povolení obnovy nebyly splněny podmínky stanovené ZSDP, nebyly shledány důvody pro její povolení, ani nebyla dodržena lhůta, ve které je žádost o obnovu řízení možno podat. Pro povolení obnovy řízení je zcela irelevantní argument, že k úhradě celního dluhu již došlo solidárními dlužníky, který žalobce ve věci uvedl poprvé až v žalobě, a z tohoto důvodu nebyl ani v napadeném odvolacím řízení přezkoumán.

IV. Jednání dne 10. 11. 2015 a posouzení věci Krajským soudem v Brně

[17] Soudního jednání se zúčastnil pouze žalobce, žalovaný svou neúčast omluvil, o odročení jednání nežádal. Žalobce setrval na svých dosavadních stanoviscích k věci. Konstatoval, že ve věci obnovy bylo od počátku nutno posoudit, zda obnova je přípustná. Dle názoru žalobce tato otázka již byla dříve soudy vyřešena, je zřejmé, že obnova přípustná je, byť již ve věci rozhodl soud. Otázkou, kterou je nutno nyní řešit, je pouze to, zda návrh na obnovu byl podán ve stanovené lhůtě. Dle žalobce byla lhůta dodržena. V inkriminované době, tedy v době vzniku celního dluhu, nebyla zákonem stanovena lhůta pro vyměření daně. Jak se v minulosti vyjádřil zdejší soud a následně i Nejvyšší správní soud, za této situace bylo nutno vycházet z lhůt stanovených v zákoně č. 212/1992 Sb. o soustavě daní, tedy z tříleté lhůty. Je nutno zdůraznit, že soudy tuto otázku řešily za situace, kdy se ochrany domáhal daňový subjekt. Soudy právě na obranu daňového subjektu dospěly k závěru, že daň nelze vyměřit v neomezené době z důvodu ochrany a právní jistoty daňového subjektu. V předmětné věci by však otázka lhůt měla být vykládána rovněž ve prospěch daňového subjektu a měla by vycházet z desetileté lhůty, a to s ohledem na pochybení státu a nedostatečnou zákonnou úpravu. Mělo by být přihlédnuto k tomu, že celá situace byla vyvolána selháním celních orgánů, které umožnily, aby stovky kamionů projely bez proclení. Selháním celních orgánů došlo i k tomu, že ve Zlíně byla celnice, která vlastně celnicí nebyla, zčásti zde působili celníci a zčásti zaměstnanci CWA s.r.o., bylo to jako ve

filmu Podraz. Nevadí, že nebyl odsouzen konkrétní celník, stačí, že jednání celníku mělo znaky trestného činu.

[18] Soud při přezkumu rozhodnutí vycházel ze správního spisu. Žalobce navrhoval, aby soud doplnil dokazování výsledkem R. V. a Z. B., aby byl připojen trestní spis zdejšího soudu sp. zn. 10T 8/2004 a dále aby byl proveden důkaz pátými díly TCP vztahujícími se k původním platebním výměrům a byl přečten dopis celního inspektora M. Soud uvedené důkazní návrhy zamítl, neboť je vzhledem k předmětu řízení, kterým je návrh na obnovu řízení a s ohledem na žalobní námitky žalobce neshledal pro přezkum napadeného rozhodnutí nijak přínosnými.

[19] Soud je nucen konstatovat, že nesouhlasí s názorem žalovaného, který prezentoval u jednání před soudem, že soudy ve věci již dříve rozhodly o přípustnosti obnovy a sporná je pouze otázka lhůty. Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 22.3.2005, č.j. 11 Ca 35/2004-37, návrh na obnovu řízení zamítl s ohledem na ustanovení §56a odst. 2 věta první ZSDP, podle kterého *„Použití mimořádného opravného prostředku podle části páté tohoto zákona je nepřipustné vůči těm rozhodnutím správců daně, která byla pravomocně přezkoumána soudem.“* Ztotožnil se tak s názory správních orgánů. Nejvyšší správní soud však rozhodnutí městského soudu zrušil. K tomu více v odst. 6 výše. Správní soudy se tak v řízení, následkem kterého došlo ke zrušení předchozích rozhodnutí správních orgánů o návrhu žalobce na obnovu, nezabývaly otázkou naplnění předpokladů pro obnovu stanoveným v § 54 odst. 1 ZSDP.

[20] Předmětem přezkumu je rozhodnutí, kterým nebyla připuštěna obnova řízení. Podmínky pro obnovu řízení jsou stanoveny v ustanovení §54 ZSDP. Správní orgány při svém rozhodování o návrhu žalobce na obnovu řízení vzhledem k obsahu návrhu správně posuzovaly naplnění důvodů obnovy dle odst. a) a b) uvedeného ustanovení, podle kterých *„Řízení ukončené pravomocným rozhodnutím se obnoví na žádost příjemce rozhodnutí nebo z úřední povinnosti, jestliže a) vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které nemohly být bez zavinění daňového subjektu nebo správce daně uplatněny již dříve v řízení a mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí, b) rozhodnutí bylo učiněno na základě podvrženého nebo zfalšovaného dokladu, křivé výpovědi svědka nebo křivého znaleckého posudku nebo rozhodnutí bylo dosaženo jiným trestným činem.“*

[21] Žalobce tvrdil, že rozhodné skutečnosti pro návrh na obnovu řízení zjistil až v průběhu trestního řízení studiem trestního spisu Vrchního soudu v Olomouci sp. zn. 2To 35/2002 Toto tvrzení žalovaného správní orgány nerozporovaly. Neshledaly však na plnění důvodů pro obnovu řízení. Soud konstatuje, že Celní ředitelství se zabývalo návrhem žalobce s ohledem na jeho tvrzené komplexně, žalovaný pak ve svém rozhodnutí důkladně objasnil celou situaci, a to nad rámec řízení o připuštění obnovy řízení.

[22] Soud je při přezkumu napadeného rozhodnutí vázán žalobními body. Žalobce v žalobě polemizuje s právními závěry, zda byl či nebyl celním deklarantem. Tato otázka byla posouzena soudy v dříve vedených řízeních, kdy zdejší soud dospěl k závěru, že žalobce celním deklarantem jednoznačně byl a nesplnil své povinnosti. (viz odst. 1 a 2 výše).

Současné námitky žalobce týkající se postavení deklaranta směřují do právního hodnocení této otázky. Žalobce neuvádí žádné nové skutkové okolnosti, které zjistil z trestního spisu, na základě kterých by mohlo být jeho postavení deklaranta zpochybněno. Žalobce neuvádí ani žádné důkazy o tom, že by uvedení údajů v TCP, ze kterých vyplynulo postavení žalobce jako deklaranta, bylo důsledkem trestného činu. Trestným činem bylo až zfalšování dílu 5TCP, ke kterému došlo posléze, a které nemělo žádný vliv na postavení žalobce jako deklaranta.

[23] Jak vyplývá ze správního spisu, žalobce, respektive jeho právní předchůdce Elstar, s.r.o., IČO15038891 (nástupnictví žalobce nikdy nerozporoval), v předmětné době podnikal mimo jiné i jako přepravce. Od prosince 1993 do konce roku 1994 na základě ústní dohody se společností CWA s.r.o. zajišťoval přepravu motorové nafty a benzínu ze Slovnaftu a.s. Bratislava do místa určení v České republice. Jak bylo zjištěno ve správním řízení, zboží bylo dopravováno do areálu firmy CWA, do Slušovic nebo do Lipova, čehož si byl žalobce vědom.

[24] Žalobce byl bezesporu osobou přepravující zboží přes státní hranici z čehož mu vyplývaly povinnosti stanovené zákonem č. 13/1993 Sb. celního zákona, v platném znění. (dále jen „celní zákon“). Ve všech souvisejících TCP byl žalobce uveden v rubrice 14 – deklarant/zástupce. Podle §2 písm. n) celního zákona „*Pro účely tohoto zákona se rozumí deklarantem osoba, která činí celní prohlášení vlastním jménem anebo osoba, jejímž jménem bylo celní prohlášení učiněno*“. Žalobce nezpochybňoval, že v TCP byl takto uveden od počátku, tvrdil však, že tam být uveden neměl, jelikož nebyl vlastníkem zboží, což je lichá námitka, směřuje však pouze k právnímu hodnocení, nikoliv ke skutkovým okolnostem. Postavení deklaranta zpochybňoval žalobce tímto způsobem již v řízeních vedených u zdejšího soudu, ovšem neúspěšně. Skutečnost, že byl deklarantem, nebyla zpochybněna žádnými novými okolnostmi, které žalobce zjistil z trestního spisu. Na tuto skutečnost nemá ani vliv to, že později došlo k falšování razítek a podpisů na díle 5 TCP.

[25] Podle §80 odst. 1 celního zákona byl žalobce povinen převážení zboží přihlásit pohraničnímu celnímu úřadu a předložit příslušné doklady. Tuto povinnost žalobce splnil. Ve smyslu §140 odst. 1 celního zákona podal návrh na propuštění zboží do režimu tranzitu. Dále mu vznikla i povinnost dle §81 odst. 1 celního zákona zboží bez zbytečného odkladu s neporušenou celní uzávěrou v souladu s pokyny celního orgánu předložit k příslušnému celnímu úřadu nebo na jiné místo schválené celními orgány. Podle §140 odst. 2 celního zákona byl jako deklarant celnímu úřadu odpovědný za splnění povinností vyplývajících z režimu tranzitu, zejména byl povinen zajistit, aby zboží bylo za podmínek stanovených celním úřadem odesláno předloženo celnímu úřadu určení. Jak vyplývá z TCP, jako celní úřad určení zde byl uveden Zlín. Tomuto celnímu úřadu tedy měl žalobce zboží předložit. Jako právnická osoba podnikající v oblasti přepravy zboží ze zahraničí si žalobce měl být jasně vědom toho, jaké povinnosti mu dle celního zákona jako deklarantovi vznikají a bez ohledu na instrukce CWA s.r.o. jako vlastníka zboží měl tyto své povinnosti splnit. I když následně další transakce se zbožím, respektive s doklady, byly nezákonné, nic to nemění na skutečnosti, že žalobce nesplnil svoje povinnosti deklaranta. Vzhledem k uvedenému pochybení žalobce jako deklaranta nelze zvažovat aplikaci rozhodnutí ústavního soudu, na

která žalobce odkazoval v žalobě.

[26] Celní ředitelství ve svém rozhodnutí správně uvedlo, že pokud žalobce poukázal na zjištění z trestního spisu o opatření dílů 5 TCP falešnými razítky Celního úřadu Zlín, k této činnosti došlo až po vzniku celních dluhů u žalobce, trestná činnost R. V., odsouzeného rozsudkem Krajského soudu v Brně sp. zn. 10T 8/2004 na celní dluh žalobce neměla vliv, zfalšované díly 5TCP nebyly podkladem platebních výměrů. Odsouzení V. G. rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci sp. zn. 2 To 35/2002 se k žalobcovým přepravám nevztahuje.

[27] Žalobce v návrhu na obnovu řízení netvrdil a následně ani neprokázal, že by tu byly nové skutečnosti, které by mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí, které by mohly zvrátit závěr, že žalobce byl celním deklarantem, jako celní deklarant nesplnil svoje povinnosti a následkem toho se stal celním dlužníkem. Nebylo ani zjištěno, že by postavení celního deklaranta a nesplnění povinností deklaranta bylo způsobeno zfalšováním dokladu nebo jiným trestným činem. Soud se tedy ztotožňuje s názorem správních orgánů, že nebyly naplněny podmínky pro povolení obnovy řízení podle §54 odst. 1, písm. a) a b) ZSDP.

[28] Soud souhlasí rovněž s tím, jak správní orgány posoudily otázku běhu lhůt pro podání návrhu na obnovu řízení. Vzhledem k tomu, že nebyly zjištěny důvody pro obnovu řízení, jedná se o podružnou otázku. Soud připomíná, že podle §54, odst. 3 ZSDP *„Žádost musí být podána do šesti měsíců ode dne, kdy se žadatel prokazatelně dozvěděl o důvodech obnovy řízení, nejpozději však před uplynutím lhůty, ve které zaniká právo daň vyměřit nebo doměřit. Tyto lhůty nelze prodloužit ani povolit navrácení v předešlý stav.“*

[29] Dodržení šestiměsíční subjektivní lhůty nebylo zpochybněno. Pokud se týká prekluzivní lhůty, soud se ztotožňuje s tím, že zde existuje tříletá prekluzivní lhůta, která uplynula koncem 1998. Vzhledem k tomu, že soud nezjistil, že zde existovaly důvody pro obnovu řízení, že celní dluh vznikl v důsledku trestného činu, nezabýval se z tohoto hlediska otázkou běhu prekluzivní lhůty a rozbořem judikatury, na kterou v této souvislosti odkazoval žalobce.

[30] Soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2008, č.j. 7 Afs 28/2008-51, podle kterého *„Žádost o povolení obnovy řízení musí být podána v rámci zákonem stanovených lhůt. Konec objektivní lhůty k podání žádosti (§ 54 odst. 3 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků) je pak spojen s uplynutím tříleté prekluzivní lhůty k vyměření nebo doměření daně (§ 47 citovaného zákona), jejíž počátek je určen § 47 odst. 1 citovaného zákona, popřípadě skutečností předpokládanou § 47 odst. 2 větou první téhož zákona.“*

[31] Otázka, zda byl celní dluh v mezidobí uhrazen některým z dalších subjektů, solidárních dlužníků, nemá na řízení o obnově žádný vliv. Soud se proto touto námitkou nezabýval.

V. Závěr a náklady řízení

[32] Krajský soud v Brně tedy shledal žalobní námitky nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[33] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl, (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 10. listopadu 2015

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu